

Obsah

Význam zdravého učení	2
Je zapotřebí biblicky se vzdělávat?	2
Jak naložit se světskou vzdělaností?	3
Xcamp 2011 ve Smilovicích.....	4
Francine Riversová	8
Malé ohlédnutí „starého dědka“ za létem 2011.....	9
Výsledky anket konaných v rámci Letní misijní školy.....	10
Proč studuji na biblické škole?.....	12
Vzpomínka u příležitosti 90. výročí pěveckého sboru v Oldřichovicích.....	12
Wspominamy z babcją naszego DZIADKA.....	13
Pomoc sirotkům v Konžské demokratické republice.....	15
Proč BŠP ?	16
Aktuality ze světa	18
Literární hlídka.....	19
Aktuality z KS.....	19
Opowieść o Tonym Riccardzie.....	20

Význam zdravého učení...

Položil jsem dvě otázky 20 mladým, věřícím lidem. Vrátilo se mi 13 odpovědí.

První otázka zněla: Jaký význam má pro tebe zdravé biblické vzdělávání? Vybirám některé odpovědi: orientace v životě, je jedním ze základů mého vztahu s Bohem, více poznávám Pána a dozívám se vždy něco nového.

Druhá otázka zněla: kde se získá zdravé biblické učení? Mladí odpovídali takto: na dorostu, na mládeži, na bohoslužbách, studijních skupinkách, pobytech, nedělních besídkách, XcamPu, biblických hodinách, letní misijní škole a BŠP. Jedna odpověď zněla, cituji: Sám bych uvítal více příležitostí se biblicky vzdělávat v naší církvi.

Bylo by určitě házení perel mezi svině, ptát se na význam zdravého biblického učení nevěřících... Sami víme jak, to s naší společností vypadá. Bez Boha ztrácí půdu, na které by mohla vybudovat tzv. lepší svět, chybí jí společné ideály pro soužití lidí. Pomůže jí ekonomika, dokonalý státní či světový systém, filozofie? Kde hledat hodnoty, bez kterých se každá společnost i člověk hroutí?

Schopnost každé společnosti i lidí přežít i v budoucnosti závisí na tom, jestli se vrátíme ke kořenům křesťanství, k jejich zdrojům, k jejich hodnotám a ctnostem, k Bibli a k živému Pánu Ježíši Kristu. I ve 21. století se stále ještě nabízí všem jediný způsob, jak nalézt pravý vztah k Bohu. Pán Ježíš řekl: „*Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (Jan 14,6) Boží Slovo se obrací ke svědomí a k srdci každého člověka a odpovídá hlubokým potřebám lidské duše.

Každý člověk touží po míru, lásce a spravedlnosti. Bez Ježíše Krista není žádná naděje, není smysl života, a proto tak roste zlo, drogy, alkohol, násilí, nespravedlnost a vraždy. Studujme proto Boží slovo, protože jen ono přináší poselství naděje. Vysvětluje původ života, vznik zla, problém smrti i věčného života. Ježíš Kristus, který přišel na tuto zemi, zemřel, ale i vstal z mrtvých, je klíčem k řešení všech problémů.

Význam zdravého učení je hlavně osobní. To, co víme, nám už nikdo nemůže vzít a budeme schopni odolávat pokušení, které nám připravuje tento svět.

„Pak už nebudeme nedospělí, nebudeme zmítáni a unášeni závanem kdejakého učení-lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu.“ (Efez 4,14)

Milan Pecka

Je zapotřebí biblicky se vzdělávat?

Co o tom píše samotné Písmo svaté? Z mnoha míst, kde se nám představuje Boží slovo, otevřeme si nejdelší kapitolu Bible svaté, a tou je žalm 119. Píše se v něm, co nabýváme poznáváním Božího zjevení, které je zde v každém ze 176 veršů zmíněno pojmy jako Hospodinova svědectví, ustanovení, cesty, nařízení, příkázání, soudy, slovo a řeč. Pán Bůh nás vede těmito projevy svého jednání k pokání a touze po jeho milosrdenství a spáse (v. 41).

Biblické vzdělávání přináší nesčetné požehnání. Nelze popsat jeho mnohobratrý přínos, ale i těch pár níže uvedených znaků nás ujišťuje o jeho nezbytnosti pro život křesťana. Je dobré

a praktické: „*Blaze těm, kdo vedou bezúhonný život, těm, kdo žijí tak, jak učí Hospodinův zákon. Blaze těm, kdo zachovávají jeho svědectví, těm, kdo se na jeho vůli dotazují celým srdcem*“ (v. 1-2). Není to tedy teorie, nebo snůška výmyslů, ale je užitečné. Učí žít a těm, kdo žijí podle něho, přináší blaho.

Je zdrojem radosti: „*Veselím se z tvých svědectví více než ze všeho jmění*“ (v.14). Vezměme si jako příklad novorozeně. Ve své postýlce a nad postýlkou má své „jmění“ pro své pohodlí. K čemu by mu ovšem byly hračky, na které hledí, které okusuje a ohmatává, kdyby nemělo poblíž maminku? My jsme daleko více závislí na svém Stvořiteli a Spasiteli, protože maminku v nouzovém případě zastoupí jiný příbuzný nebo ústav. Bůh je jediný a není jiného! Proto poznávání Stvořitele a Pána celého světa, poznávání jeho vůle, poznávání sebe sama v jeho světle, a také poznávání světa z Božího náhledu a našeho poslání v něm je nejzajímavějším a nejdobrodružnějším studiem, jaké můžeme podniknout.

Studium Božího slova rozněcuje víru a podporuje duchovní život, který ovlivňuje všechny roviny našeho bytí: „*Tvá řeč mi zachovává život*“ (v. 50). Chceme-li smysluplně žít a splnit své poslání v tomto světě, chceme-li vytrvat na cestě do Božího království a získat pro ně bližní, pak potřebujeme stále hlouběji poznávat Boží slovo a cvičit se v něm. K tomu má sloužit Biblické školení pracovníků. Všem jeho účastníkům přikládám přání: „*Milost a pokoj ať se vám rozhojní poznáním Boha a Ježíše, našeho Pána... Kéž rostete v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jemu buď sláva nyní a až do dne věčnosti*“ (2 P 1,2; 3.18).

Stanislav Piętak

Jak naložit se světskou vzdělaností?

V současnosti, která je charakterizována velkým důrazem na vzdělanost obyvatelstva, každý z nás prochází různými stupni a obory vzdělávací soustavy a získává mnohé poznatky. Jako křesťané se dříve nebo později dostaneme do situace, kdy určité poznatky ze školy nějakým způsobem konfrontujeme s naší vírou. A vyvstává otázka: Jak naložit se světskou vzdělaností? Není škodlivá? Vždyť někdy je v rozporu s učením Písma, tu větším, tu menším. Jejimi původci jsou lidé neobrácení, lidé, kterým chyběla Boží moudrost, kteří nebyli osvětleni Duchem svatým. Vždyť i v současné době jedním z největších problémů západního křesťanstva je to, že na teologických fakultách se nevyučuje v podřízenosti Písmu svatému, ale studenti jsou napájeni všelijakými prázdnými filosofiemi a učí se metodologii založené na protibiblických předpokladech! A tento problém není nový. Již Luther našel nad tím, že bohoslovci jeho doby znali lépe Aristotela než apoštola Pavla. A stará Jednota bratrská žila zpočátku v ostrém odporu proti světské vzdělanosti, v jejímž vlivu spatřovala příčinu úpadku církve. Ba, uvedený problém je ještě starší! Už starověká církev řešila, jak se postavit ke spisům pohanských myslitelů.

Svatý Augustin (†430) navázal na některé starší křesťanské myslitele a nastínil způsob, jak má křesťan naložit se světskou vzdělaností. Učinil tak pomocí alegorického příměru k vyjití Izraele z Egypta, kdy si Izraelci na Hospodinův příkaz vyžádali od Egyptanů zlaté a stříbrné šperky a jiné cennosti, a tak

vyplnili Egypt (Ex 11,2; Ex 12, 35-36). Podobným způsobem – dle Augustina – může křesťan, který opouští starý způsob života (Egypt), užít část světské vzdělanosti, kterou nabyl, a která je pravdivá (zlatá). Napsal o tom ve spise *De doctrina christiana*¹⁾: „Egyptané totiž neměli jen modly a těžkou

dřinu, jichž se izraelský lid hrozil a před nimiž prchal, ale měli též zlaté a stříbrné nádoby, šperky a pláště, které si onen lid při odchodu z Egypta přivlastnil (nikoli o své újmě, ale na Boží rozkaz), aby jich užíval lépe; konečně Egyptané sami jim věci, jichž neužívali náležitě, nevědomky propůjčili a přenechali. A právě tak všechna pohanická učení nemají jen prázdné a pověrečné výmysly, břemena, která znamenají zbytečnou zátěž a jichž se každý z nás, když veden Kristem odchází z pohanického společenství, musí hrozit a jimž se musí vyhýbat, ale obsahují též svobodné nauky, jichž může pravda dobře použít, dále velice užitečné mravní příkazy, a konečně je u nich možno nalézt některé pravdy o uctívání jediného Boha. Toto své zlato a stříbro ovšem nevytvořili sami, ale jako by je vydobyli z jakýchsi dolů všude se rozlévající božské prozřetelnosti, zneužívají je však zvráceně a bezprávně službě démonům; křesťan, duchovně se vydělující z jejich bídné společnosti, jim je tedy má odebrat, aby mohlo být k dispozici k oprávněnému užití v kázání evangelia.“ (II, 40.60)

Augustinovo podobenství mělo v dějinách církve velký vliv a zůstává inspirující až podnes. Je ovšem pravdou, že ne všichni sdílejí jeho pozitivní nastavení, a upozorňují, že rozlišit, co je oním cenným „zlatem“ a co jen „modlou“ či „pověrečným výmyslem“ není vždy snadné. Neopomínají ani poukázat na to, že část egyptského zlata byla nepochybně použita k výrobě zlatého telete.

Sám Augustin, ačkoli nerozvíjel úvahy o možném zneužití „egyptské kořisti“, nepřeceňoval ani přílišné význam světské moudrosti. V závěru svých úvah na uvedené téma napsal: „*O kolik menší je množství zlata, stříbra a pláští, které si odnesl onen lid z Egypta, ve srovnání s bohatstvím, které pak získal v Jeruzalémě (jak je to vidět nejlépe na Šalomounovi), tak malé je také veškeré – jakkoli užitečné – poznání získané z pohanských knih, srovnáme-li je s poznáním ze svatého Písma.*“ (II, 52.63)

¹⁾ Citáty z Augustinova spisu *De doctrina Christiana* jsou uváděny v překladu Jany Nechutové.

Daniel Spratek

XcamP 2011 ve Smilovicích

Ve dnech 16. – 23. 7. 2011 proběhl ve Smilovicích u střediska Karmel již 22. ročník letního tábora pro mladé pod názvem XcamP 2011, který pořádalo Křesťanské společenství, o. s., při Slezské církvi evangelické a. v.

Motto letošního XcamPu bylo „Na straně vítězů“. Do Smilovic letos dorazilo přes 350 mladých z různých koutů naší republiky, ale i z Polska, Slovenska a Srbska. Po dobu pobytu byli účastníci

rozdělení a scházeli se v diskusních skupinkách. Hostem na dopoledních přednáškách byl Stefan Gustavsson ze Švédska, mezinárodně uznávaný odborník na téma rozumové obrany křesťanské víry. Ještě před obědem využili mladí pestrou nabídku seminářů na různá témata. Odpolední čas mohli účastníci strávit v různých kreativních workshopech. Odpolední zamyšlení měl slovenský kazatel a evangelista Alexander Barkoci. Programu na XcamPu se účastnili nejen mladí účastníci, ale i příchozí z blízkého i dalekého okolí. Programu se mohly zúčastnit i celé rodiny s dětmi. Rodiče mohli být nerušeně na programu ve velkém stanu a pro jejich ratolesti byl připraven program na dvou místech podle věku dětí. Zamyšlení nad Božím slovem se účastnilo mnohdy až 1200 příchozích z širokého okolí. Středeční den byl zpestřen turnaji ve sportovních i nespportovních odvětvích. Pro ty, kteří do Smilovic nemohli dorazit a chtěli být u toho, byly připraveny audio přenosy online přes internet. Tuto možnost při jednom přenosu využilo 40-50 posluchačů. Letos poprvé bylo možné sledovat i online video přenosy z dopoledních přednášek i odpoledních zamyšlení, které po internetu sledovalo 130-230 diváků při jednom přenosu. Ke každému dni patřily i noviny vydávané pod názvem Mokro fuska a také večerní video přehled z končícího dne.

Milovníci hudby si přišli na své, když na pódiu vystoupila třeba skupina Timothy ze Slovenska, Grupa CME z Polska nebo doprovodná skupina XcamPu. Sobotní večer pak patřil představení divadla Střep.

Při nedělních společných bohoslužbách všechny přivítal a pozdravil starosta obce Smilovice pan Miroslav Nogol.

Jako každý rok i letos proběhla hygienická kontrola; v letošním roce však na tábor mimořádně zavítala i krajská hygienička Moravskoslezského kraje spolu se zpravodajským štábem České televize, který vysílal z tábora v poledních zprávách na ČT24 živý vstup.

Věřím, že mladí účastníci byli osloveni a povzbuzeni Božím slovem a odjžděli obohaceni o nové zážitky a přátelské vztahy, ale i s fotkami a nahrávkami ve formátu mp3 na céděčku z letošního XcamPu.

Audionahrávky z XcamPu 2011 jsou dostupné k poslechu na www.xcamp.cz.

Již dnes se můžeme těšit na další ročník XcamPu, který je naplánován na 21. – 28. 7. 2012. A co by si přáli účastníci na příští XcamP? Snad jen trochu vlídnější počasí.

Petr Helioš

Rozhovor se Stefanem Gustavssonem

Můžeš se čtenářům představit?

Jsem ze Švédska, jsem teolog, jsem ženatý s Ingrid a máme tři už téměř osamostatněné děti. Dlouho jsem pracoval pro studentské evangelizační hnutí, takže jsem byl zapo-

jen velmi mnoho do evangelizační práce mezi vysokoškoly. V současnosti vedu vzdělávací středisko, které se nachází ve

Stockholmu a jmenuje se Credo Academy. Tady připravujeme mladé lidi především v oblasti křesťanské apologetiky a v učednictví. Jsem také tajemníkem Švédské evangelikální aliance, takže jsem často vtažen do veřejných debat ve Švédsku.*

Můžeš nám více přiblížit vaši školu?

Musím začít na začátku devadesátých let, kdy jsem začal po Švédsku hodně cestovat v rámci mé práce se studenty. A viděl jsem množství studentů, kteří pocházeli z křesťanských rodin, měli církevní zázemí, nicméně, když začali studovat na univerzitách, tak přišli o svoji víru. Spousta mladých odložila svoji víru a žili si životy tak, jak jim to vyhovovalo. A ti, kteří si svoji víru uchovali, tak si tu víru nechali jen tak jako svoji vnitřní věc a rozhodně nebyli nadšení pro vydávání svědectví druhým a pro evangelizaci. Tato situace je samozřejmě obrovský problém. A to mně vedlo k přemýšlení o škole. Proto jsme založili školu, která pomáhá mladým lidem, aby viděli pravdivost křesťanství a aby byli zakořeněni ve vztahu s Pánem. Děláme to tak, že vyučujeme mnoho o oblasti společenské analýzy, což znamená, že vedeme studenty k tomu, aby porozuměli současné švédské společnosti. Dále vyučujeme také křesťanskou apolo-

getiku, to znamená, že se zabýváme otázkou, jak můžeme vysvětlit a obhájit křesťanskou víru v naší specifické společnosti, kde nás Pán postavil. Jde o roční program. Mohli byste to nazvat biblickou školou, ale máme velmi specifický důraz. Pán nám tuto službu poželal a jsme nadšení z toho, co se děje.

Do jaké míry potřebuje křesťan pochopit společnost kolem sebe a učit se odpovídat na otázky týkající se víry? Je to jen pro některé studenty nebo je to úkol pro každého křesťana?

Myslím si, že je to záležitost každého křesťana. V novém zákoně to vidíme třeba na příkladech apoštola Petra a Pavla. Apoštol Petr čtenářům svého listu, tzn. obecným křesťanům, říká, že mají být připraveni obhájit svoji víru. Myslím si, že každý křesťan by měl sám sobě odpovědět na otázku, proč jsem křesťanem? Každý křesťan by měl vidět, že máme dobré důvody, proč se držet naší nádeje. Takže myslím, že to vše se potřebujeme učit. Potřebujeme se tomu učit ve svých sborech. Myslím, že ve sborech bychom se měli zaměřit na to, abychom učili o tom, jak obhajovat víru.

Co bys řekl na názor, že obhajovat víru nepotřebujeme, že stačí, když budeme věrně hlásat Boží slovo.

Zvěstování Božího slova je samozřejmě naprosto zásadní. My jako křesťané jsme povoláni především ke zvěstování evangelia. A toto naše povolání nemůžeme nikdy a za žádných okolností snížit. Ale když studujete knihu Skutků, tak uvidíte, že Pavel nepraktikuje pouze jednostrannou komunikaci, kde on by vždy kázal

a ostatní pouze poslouchali. Velmi často vidíme, že byl zapojen do konverzací, dialogů a nejrůznějších debat. Vidíme taky Pavla jak poslouchá a potom argumentuje pro evangelium. A tak já nevidím problém či napětí mezi tím, že na jedné straně zvěstujeme evangelium a na druhé straně simultánně lidem nasloucháme, vedeme s nimi rozhovory, diskutujeme, vyměňujeme argumenty. Myslím, že to není jedno nebo druhé, ale že je třeba obojího.

Zdůraznili jsme potřebu znalosti společnosti a schopnosti obhajovat svoji víru. Jaké další výzvy stojí dnes před evropskou církví?

Těch výzev je opravdu mnoho. Vráťím se znovu do těch devadesátých let, kdy jsem naslouchal těm studentům a snažil se pochopit, proč se zřekli své víry. Zjistil jsem, že zde byly dva problémy: intelektuální a sociologický. Ten intelektuální tkvěl v tom, že lidé už nevěřili, že evangelium je pravda. A sociologický problém tkvěl v tom, že je křesťanské prostředí nepřítahovalo. Dovolte tedy, že nyní zmíním ten druhý problém. Tou výzvou je, abychom tvořili společenství, které je přitažlivé a atraktivní. Potřebujeme tvořit společenství, ve kterém se lidé necítí tlačeni do toho, aby byli jeho součástí nebo v něm zůstali, ale společenství, kde lidé chtějí být, protože jim je tam dobře. Jsou tam lidé, kteří mají zájem jeden o druhého, mají se rádi. Je to společenství, které je kreativní, radostné, prostě místo, kde chcete být. Myslím si, že je to opravdu velká výzva, abychom měli místní sbory či společenství, která jsou sociologicky přitažlivá.

Není to tvoje první návštěva České republiky. Byl jsi schopen si všimnout nějakých zásadních rozdílů mezi naší zemí a Švédskem?

Byl jsem tady jen na dvou krátkých návštěvách, nemluvíím vaším jazykem a tak nejsem schopen to moc hodnotit. Ale spíše si všímám těch podobností. Vnímám, že i vaše společnost je sekulární a tak před námi stojí spousta výzev, které jsou stejné u vás jako u nás. Jde hlavně o to, že křesťané jsou pod tlakem, aby upravili svoje názory a postoje této sekulární společnosti. Možná jsou také tlačeni k tomu, aby přijali liberální teologii a nestáli pevně na obsahu evangelia. Takže si všímám hlavně toho, v čem jsme podobní.

Už z toho, co jsi řekl je jasné, co bys přál naší církvi, ale přesto, máš ještě nějaké přání pro naše čtenáře?

Jsem vděčný, že tady vidím luteruskou církev, která pokračuje v tom, že stojí na autoritě Božího slova. Toto považuji za zásadní a to chci určitě povzbudit. Je důležité, abychom měli Boží slovo v náležitě úctě a ruku v ruce s tím, aby šel náš osobní vztah s naším Pánem, vzkríšeným Ježíšem. Takže, abychom kombinovali naši pevnou víru v autoritu a pravdivost Bible s tím existenčním osobním vztahem s Pánem.

** Bratr Gustavsson byl v minulosti také členem synodu Švédské luterské církve. V loňském roce na protest proti přiřazení homosexuálních vztahů na úroveň manželství vystoupil z této církve.*

Ptal se Michal Klus

Francine Riversová

Francine Riversová žije v Kalifornii, se svým manželem mají tři děti a už i několik vnoučat. Je autorkou několika desítek úspěšných románů, z nichž některé se staly bestsellery nejen v Americe, ale i v mnoha jiných zemích. Její práce byla oceněna několika prestižními cenami. I když vyrůstala v křesťanské rodině, osobně se setkala s Bohem až v dospělosti. Jejím prvním románem po znovuzrození byla kniha **Vykoupená láska**, o které se dá říct, že je jejím vyznáním víry a ukazuje na podstatu lásky. Nebudu zabíhat do podrobností, abych vás neochudila o jedinečný zážitek.

Vykoupené dítě. Představte si mladou, krásnou, upřímně věřící dívku, nadanou studentku, milovanou dceru a přítelkyni. Pracuje brigádně v domově důchodců a když se jednou večer vrací po směně na kolej, dojde k přepadení. Jak se vůbec dá vyrovnat s takovou situací, když ještě navíc zjistí, že je těhotná? Tady nepomohou křesťanské fráze a ten jediný správný názor na interrupci najednou přestává být tak jasně jednoznačný...

Leotina zahrada. Většina z nás ráda a často přemýšlí o svých pocitech. Leotina zahrada mimo jiné nám poodhaluje, že lidé každého věku mají své oprávněné pocity a potřeby. Tato kniha může kniha obrazně řečeno otevřít dveře do světa seniorů, který se někomu může zdát strašně daleko, ale není, může přispět k uvědomění si, že je důležité moudře využívat čas, dokud ho máme a starat se o vztahy, dokud je s kým..

A nyní z jiného soudku. Paní River-

sová se věnuje i biblické tématice. Napsala cyklus pěti novel **Výjimečné biblické ženy**, kde zajímavým způsobem ztvárňuje životy pěti žen z Ježíšova rodokmenu, o kterých máme v Bibli jen pár veršů. A jsem moc ráda, že nejen v Americe, ale i tady na Slezsku biblické ženy někoho zaujaly natolik, že se pokouší nahlédnout do jejich všedně-n všedních životů: o biblických ženách se píše i v Bulletinu křesťanského sdružení Jokebed – v Mamině.

Paní Riversová nezanedbává ani muže a píše cyklus **Výjimeční bibličtí muži**. K tomu jsem se ještě nedostala, takže se zatím jen těším a napínám svou zvědavost.

Je trochu nevýhoda, že od této autorky bylo zatím do češtiny přeloženo pouze několik knih. Ona pořád píše, na jejích internetových stránkách www.francinerivers.com je upoutávka na novou rodinnou ságu, která začíná během první světové války a i v New York Times jsou na ně skvělé recenze, takže komu nedělá problémy číst v angličtině se může do nových knih začít hned, my ostatní si musíme chvíli počkat. Ovšem výhodou tohoto regionu je snadná dosažitelnost a jazyková dostupnost knih paní Riversové jednak ve slovenštině a jednak i v polštině, kde je jich přeloženo docela dost.

Mohla bych pokračovat. Ale mluvit o knize je jak popisovat lahodný moučník – pokud neokusíte samy, nic z toho nebudete mít. Knihy této autorky nejsou neznámé ani v místních knihovnách, dostanete je v Biblosu, něco najdete v i internetových knihkupectvích.

Ještě se zmíním o jedné ze starších, ale neméně působivých knih, která byla navíc zfilmována: **Pojídač hříchů**, ve filmové verzi **Poslední hřích**. Pro mě bylo

poselství filmu, který se mi výjimečně líbil stejně jako kniha, že hříchu nás nezabaví nic jiného než krev Ježíše Krista a že duchovní svět je mnohem bližší a mnohem konkrétnější, než si myslíme.

Jolana Kaletová

Malé ohlédnutí „starého dědka“ za létem 2011

Byl jsem zván a rád jsem se účastnil jako host mnoha mládežnických akcí, táborů a pobytů. A tyto chvíle jsou jako stvořené pro rozhovory. Mohl jsem si popovídat o věcech, kterými jsou mladí lidé nadšeni a naopak jsem zjišťoval, co je pálí. Pro mladé není církev nějaká velká teologie a teorie. Církev pro tyto lidi jsou hlavně vztahy. A vztahy nejen „horizontální“ mezilidské, ale i „vertikální“, tedy vztah k Bohu.

Těsně po, ale i na XcamPu jsem měl možnost mluvit s mnoha lidmi, kteří se zúčastnili této akce ve Smilovicích.

A ptal jsem se: „Jak to hodnotíte? Co vám to dalo?“

Snad všechny reakce oslovených byly velice pozitivní. Tradičně míváme po XcamPu na dorostu děkovný program. I tentokrát bylo sdíleno obecné nadšení. Ale spolu s tímto nadšením zaznívaly i otázky: Opravdu takto vypadá normální křesťanský život? Vyprávění o Božím úžasném jednání, zázracích, stále se usmívající, pohodoví a krásní, v podstatě bezproblémoví křesťané?

Odpovědi na tuto výzvu bylo jednohlasné: Chceme žít vítězný křesťanský život, i když víme, že je to leckdy hodně náročné... Museli jsme přiznat, že zažíváme boje, a dokonce neúspěchy.

V časopisu Přítel 7/2011 se bratr Vladislav Volný ml. věnuje problému velkých křesťanských akcí z jiné stránky (Masová setkání a náboženský zážitek). Otevřeně se ptá na „eventizaci církve“, na církev, která se orientuje na zážitek (z anglického event – událost). Autor uchoopil téma masových církevních setkání zajímavě, objektivně a samozřejmě provokativně:

„K charakteristickým znakům eventů řadíme zejména masovost, profesionální organizaci, interaktivitu, neopakovatelnost, monotematicnost a synkretismus“. A pak pokračuje:

„Eventizace současné kultury se nevyhnula ani sféře náboženské. Zcela konkrétně mám na mysli evangelizační tábory v Dziegielově (PL), XcamP ve Smilovicích, SAM v Orlové, OKO v Albrechticích, ale třeba i Evangelický den...“

Přiznám se, že nikde na vyjmenovaných akcích jsem se prozatím nesetkal se synkretismem ve smyslu směšování (evangelického) křesťanství s jinými duchovními směry. Na Evangelickém dni jsem dosud nebyl a chystám se tam. Ale ani tam žádný synkretismus nejspíše nenajdu.

Autor na konci vyjmenovává nebezpečí plynoucí z „events křesťanství“ a popisuje i některá pozitiva. Škoda, že po otevření problému nejde autor dál a nedává žádná řešení.

Zkusím posunout problém dál:

Jsou lidé konferenčního typu. Lidé, kteří milují nadšenecké motivační konference, křesťanské festivaly, koncerty a další akce.

Jsou jiní, kteří tyto akce „nemusí“.

Jsou lidé kteří Boha prožívají v hlubokých vztazích, jiní v krásných prostorách chrámů, jiní v přírodě, v křesťanské literatuře...

Gary Thomas v knize Posvátné stezky (Návrat) načrtl mnoho cest a cestiček, které lidi vedou k prožívání přítomnosti Boha. Opravdu existuje mnoho způsobů, jakými můžeme vnímat Boží jednání.

Nosím v sobě jeden zážitek: Na jednom křesťanském festivalu mladí lidé dlouhé minuty spontánně zpívali „Ježíši my jsme s Tebou, ... ty jsi nejlepší“ na melodii fanouškovské hymny „Baničku, my jsme s Tebou.“, a pak dlouho do noci skandovali jméno Ježíš. Tento styl zbožnosti je mi osobně docela cizí. Přestože nejsem schopen se aktivně zúčastňovat takto emocionálně silných situací, modlil jsem se: „Bože, ať jim to vydrží!“

A modlím se takto stále: „Bože, líbí se mi toto nadšení. Ale vidím v něm i různá úskalí. Příliš mnoho nadšenců jsem viděl padnout a odejít do světa. Ať jim, možná ne právě toto nadšení, ale třeba jenom pouhá věrnost Tobě, vydrží. Ať my starší máme moudrost toto nadšení doplnit láskyplnými sborovými vztahy a kvalitním biblickým vzděláváním.“

Vzpomínám na všechno, co jsme mohli za ty dva měsíce prožít. A prosím: „Otče, ať NÁM to vydrží!“

Zbyšek Kaleta

Výsledky anket konaných v rámci Letní misijní školy

V termínech 8.-11. 8. 2011 a 21.-24. 8. 2011 se konala pro všechny zájemce Letní misijní škola. V rámci obou škol jsme naše teoretické poznatky pře-

váděli také do praxe a to v ulicích Frýdku-Místku a Havířova. Kromě pozývání do sboru a na aktivity K4, rozhovorů a vysvětlování evangelia jsme také dělali s lidmi anketu, jejíž výsledky si zde můžete přečíst.

Jak trávíte svůj volný čas v období školních prázdnin?

Havířov: Chodíme ven 9x, čas u vody 6x, alkohol 5x, s dítětem 5x, dovolená 3x, pracovní 4x, čas s kamarády 3x, výlety 2x, bruslení, příroda 2x, tenis 2x, zahradničení, odpočinek, uklízení, procházky se psem, hory, čtení, televize, počítač, kolo, rybaření, diskotéka, u koní, pletení, gauč, navštěvuji kostel, bylinky, kouříme vodní dýmku, tábory.

Frýdek-Místek: Pracovní 21x, sportem 11x, s rodinou 8x, chodíme ven 6x, trávím čas s přáteli 6x, na horách a u vody 5x, četbou 4x, cestováním 4x, užívám si, piju alkohol a flákám se 3x, učením 3x, v domácnosti 2x, na zahradě 2x, houbařením, sledováním filmů, jezdím na tábory, nudím se, hraji poker, dovolená, u počítače, spánkem, mám celoroční prázdniny, procházky a výlety.

Hodně lidí dnes tráví čas na internetu, kolik času na něm trávíte vy?

Havířov: 2-3 h/denně 18x, vůbec 9x, 4 h/denně 8x, 6-10 h/denně 6x, 1 h/denně 5x, 0,5 h/denně 2x, 5 h/denně 2x.

Frýdek-Místek: 1h/denně 16x, 0,5 h/denně 14x, 2h/denně 13x, vůbec 10x, 3-4h/denně 6x, 5h/denně 5x, 6 h/denně 2x, 10 h/denně, 8 h/denně.

Na co byste chtěl/a mít v životě čas?

Havířov: Na rodinu 9x, sám na sebe 4x, cestování 3x, na životního partnera 2x, přátel 2x, sex 2x, vnoučata 2x, člověk si vesměs udělá čas na to,

na co chce, čtení, práce, fotografování, koukání na filmy, počítače, vandrování, koupák, automaty, fotbal, podívat se na Island, chodit cvičit, horolezectví, tréninky, na záliby.

Frýdek-Místek: Na rodinu 22×, cestování 14×, na sebe 8×, na přátele 7×, na koničky 6×, na odpočinek 4×, na sport 4×, na vydělávání peněz 2×, lásku 2×, na pivo, na psaní, na četbu, na sex, na jógu, učení.

Co si myslíte, po čem lidé touží a co je dělá v životě šťastnými?

Haviřov: Peníze 29×, láska 9×, zdraví 4×, sex 3×, rodina 3×, kamarádi 2×, práce 2×, životní partner, sláva, násilí, auta, alkohol, dárky, pokoj a pořádek v životě, touží po pohodovém životě, jídlo, naplněné tužby, kariéra, příroda.

Frýdek-Místek: Peníze 34×, láska 23×, rodina a děti 10×, zdraví 6×, přátelství 4×, sex 2×, pohoda 2×, materialismus 2×, cigarety, alkohol, kariéra, jídlo, záliby, bydlení, úspěch, kultura, příroda, štěstí.

Myslíte si, že modernímu člověku může ještě v dnešní době Bůh něco nabídnout?

Haviřov: Ne 15×, ano 13×, lidé se musí o něco opřít, když přijde krize, jak to kdo bere, jen tomu, kdo tomu věří, lepší život, víru v lepší budoucnost, úctu jeden k druhému.

Frýdek-Místek: Ano 33×, ne 11×, nevím 3×, možná ano- možná ne 3×, může nám nabídnout lásku, útěchu, nekončící svět, pochybuji, podporu, naději, tomu kdo věří-ano, jak komu, divila bych se, čeká nás reinkarnace, ne s našimi politiky, měl by, všechno, záleží-jak to kdo bere.

Myslíte si, že nás po smrti může čekat něco dobrého?

Haviřov: Ano 16×, ne 13×, nevím 6×, reinkarnace 3×, to bych byla ráda, po smrti není nic, klid a odpočinek, podle

zásluh, mám naději, ticho, nic mně nečeká, žiju tak, abych si užíval.

Frýdek-Místek: Ano 32×, nevím 10×, ne 6×, asi ano 6×, druhý život 3×, nový život 2×, ano i ne 2×, podle zásluh 2×, doufejme, že ano 2×, nemám na to názor, klid a odpočinek, podle toho, jak se kdo chová, až to zažiji-tak to zjistím, reinkarnace, bude klid, záleží na nás.

Kdyby existovalo nebe a peklo, kam byste chtěl/a jít?

Haviřov: Do nebe 33×, do pekla 7×, je mi to jedno 3×, nevěřím ani v jedno 2×, někam mezi nebe a peklo 2×.

Frýdek-Místek: Nebe 58×, peklo 9×, nevím 4×, s problémy do pekla a se štěstím do nebe, těžko říct, v zimě do pekla a v létě do nebe, ani tam-ani tam.

Myslíte si, že Bůh garantuje nebe?

Haviřov: Ne 33×, ano 13×, nevím 7×, každý si nebe musí zasloužit sám 2×, funguje to tak, pokud existuje..., někdy ano někdy ne.

Frýdek-Místek: Ne 31×, ano 15×, nevím 5×, záleží na nás 2×, nejsem si jistá 2×, ano-jsem poctivý člověk, jak pro koho, říká se to, podle činů, není to jisté, ano-ale je proto třeba i něco udělat, lidská smrt je garancí.

Co si myslíte, že musí člověk udělat proto, aby se dostal do nebe?

Haviřov: Měl by dělat dobré skutky 11×, nebýt hříšný 2×, být hodný 2×, nebe neexistuje 2×, když bude žít poctivý život 2×, snažit se o dobro, slušný život, myslím, že se tam dostane každý, neměl by nikomu ubližovat, nekrást, nekouřit, nesmíte udělat nic špatného, pomáhat lidem, zajít do kostela, napravit hříchy, žít podle pravidel a konat dobro, musí to sám chtít, žít jak se má, žít podle desatera, nic proto nemusím dělat, číst Bibli, přispívat na chudé, zlepšit své chování.

Frýdek-Místek: Chovat se spravedlivě-
být dobrý 17×, pomáhat druhým-dělat
dobré skutky 14×, chovat se slušně
7×, nehřešit 5×, dodržovat Boží zá-
kony 4×, co nejméně škodit druhým
2×, nic 2×, nežít jen pro sebe 2×,
nevím 2×, dodržovat pravidla, dobře se
chovat, žít podle křesťanských zásad,
nechci do nebe-já budu na zemi pořád
v srdci svých dětí, žít pokorně, najít
dobro sám v sobě, dát kostelu peníze,
nebrat drogy, žít podle svého svědomí,
žít životem podobným andělům, být
spokojený, vyznat hříchy a žít s Bohem,
věřit v Boha, nebýt závistivý, zlatou
střední cestou.

Proč studuji na biblické škole?

Když jsem začala poznávat Pána Ježíše, a pak jsem měla tu milost se pro Něho rozhodnout, začala ve mne růst touha Pána Ježíše poznávat stále více. Jedna z možností, kterou jsem ráda využívala, byla různá vyučování. Pamatuji si vzdělávání, která mě velmi posunula v poznání toho, jaký je Pán Ježíš, jaký měl vztah se svým Otcem, přístup k lidem, evangelizaci a jiným. Bylo to něco, co mi ukazovalo, jak láskyplný je Bůh, a dávalo stále větší touhu Mu sloužit.

Pak jsem dostala tu příležitost a povolání do služby v projektu M.I.S.E. Věřím, že Pán Bůh je ten nejlepší a jediný příklad pro křesťana, mohu se od Něho učit z různých situací a vztahu s Ním. Ale současně ve službě mladým lidem, často i nevěřícím, jsem se také začala setkávat s různými otázkami z teologie, dějin, vědy aj. Tím více jsem

měla touhu předat mladým lidem výstižnější odpovědi, posunout službu dál a hlavně více poznat, jaký Pán Bůh je, jak jednal a jedná... Tyto tři důvody byly pro mne hlavními impulsy, proč jít studovat na biblickou školu.

Jola Kadlubiec

Vzpomínka u příležitosti 90. výročí pěveckého sboru v Oldřichovicích

Do pěveckého sboru jsem začala chodit ve svých 13 a půl letech a s malými přestávkami při narození dětí jsem tam strávila přes 50 let. Na první zkoušce jsem byla o vánocích roku 1955. Tehdy jsme zpívali písně „Na każdy dzień ma dusza szuka Cię“ a „Czy Twe serce w Jezusie szczęśliwie?“ Dirigentem byl bratr Jozef Kotas (senior) z Českého Těšína. Občas také přijel bratr profesor Karol Hławiczka, ale do doby než se vrátil z vojenské služby bratr Karel Wałach nejčastěji cvičil bratr Jan Roik z Tyry s doprovodem Lenky Rakowské (později Sobkové).

Mezi 15. a 16. rokem mého života v době velikonočních svátků se Pán Ježíš stal mým osobním Spasitelem.

S pěveckým sborem jsme často jezdili na různé zájezdy. Zvláště ten první zájezd v roce 1956 se výrazně vryl do mé paměti. Tehdy jely tři autobusy spolu se sborem z Třanovic, zájezdu se účastnil také pastor Vladislav Santarius. Jeli jsme přes Moravu na Slovensko do sboru evangelické církve v Kostolném (v blízkosti Staré Tury), kde sloužil věřící farář Kyška. Přespávali jsme v jedné rodině a po této návštěvě

Na návštěvě v Kostolném: první zprava – teta Judka, uprostřed mezi muži – autorka článku, druhá zleva ve druhé řadě – dcera tety Judky, z jejíž dopisu je citováno.

vzniklo mezi námi pouto na dobu mnoha dalších let. Mnohokrát jsme se navštívili a celý čas jsme si dopisovali.

Paní domácí – tetička Judka – při jedné návštěvě u nás uvěřila. Bylo to během žňové evangelizace v říjnu 1958, která se uskutečnila ve stodole v Tyře u Walachů.

Věřící farář v Kostolném na Slovensku byl přeložen do jiného sboru a probuzení bylo utlumeno. Jednotliví obrácení věřící se setkávali po domech, jako za dob Kristíny Royové.

Čas plynul, syn a dvě dcery tetičky Judky založily rodiny, ale nikdo z nich se nerozhodl následovat Pána Ježíše, i když se za ně maminka velmi usilovně modlila. Později zemřel syn, zabil se vnouček v důsledku pádu z balkonu, zemřel také manžel tetičky, ovdověla starší dcera, nakonec zemřela i tetička Judka (asi před 7 lety).

Snažila jsem se znovu navázat kontakt s její starší dcerou, která bydlí v Trenčíně. Pozývala jsem ji k nám. Kdysi jako čtrnáctiletá byla u nás na prázdninách. V minulém roce její syn, který pracuje jako strojuvůdce, byl přeložen do Bohumína a ona ho chtěla na-

vštívít a přitom navštívila i nás. Letos v březnu jsem dostala její dopis, kde píše:

„Děkuji Pánu Bohu, že loni vedl mé kroky do Karpentné. Tam v modlitebně v Oldřichovicích jsem pochopila, že jsem ztratila 50 let mého života bez Pána Ježíše. I když nás maminka stále napomínala, šlo to mimo mě, neposlouchali jsme ji. Tam u vás jsem viděla, jak se dá žít jinak, v srdci s Pánem. A díky tomu jsem zatoužila se změnit. Dobrý Bůh zařídil, že Anička S. mě kontaktovala s Jurkom C. a tak jsem se dostala do sboru CB.

Přijala jsem Pána Ježíše do svého srdce, prosila o odpuštění mých hříchů a o Boží milost... Ještě všemu nerozumím, stále si však čtu Boží slovo, denně mě očišťuje a posilňuje. Těším se na nedělní shromáždění... Děkuji, že mě provází Boží láska a vnitřní pokoj a že Ježíš Kristus mě vysvobodil z moci hříchů a odpustil mi všechny hříchy. Věřím tomu...“

Modlitby její matky – tetičky Judky – byly vyslyšeny. Ale na samotném začátku byl zájezd pěveckého sboru před 55 lety.

Anna Rucká

Wspominamy z babcią naszego DZIADKA...

Jest ciepty wrześniowy wieczór, kiedy przychodzę do babci w odwiedziny, a ta zaraz częstuje mnie bardzo smacznymi winogronami. Siedzimy sobie na tapczanie i opowiadając o różnych przeżyciach zjadamy wspaniałe, soczyste owoce. Na „sekretarzu“ w pokoju gościnnym

babci widnieją najróżniejsze fotografie członków rodzinnych. Wzrok utkwiał mi na czarnobiałej fotografii przystojnego mężczyzny, chociaż już w podeszłym wieku. Tak, jest to zdjęcie mojego drogiego dziadka, św. pamięci Alojza Pasza (Powinno napisać Alojzego, ale zawsze nazywano go Alojz, nie Aloizy,

bo posługiwano się gwarą cieszyńską).

Kiedy dnia 7 listopada 1921 roku w Stonawie urodził się w rodzinie Józefa i Ewy

Pasz malutki chłopak, nikt wtedy nie pomyślał, jaki plan ma dla niego przygotowany nasz Pan Bóg. Tylko ON wiedział, że na świat przyszło dziecię, które MU w ciągu życia zaufa i stanie się w dorosłym wieku Bożym dziećciem, wiernym aż do końca.

W czasach II wojny światowej został marynarzem i na jakiś czas zatrzymano go w Belgii. Żył w ukryciu u pewnego gospodarza i sypiał nad chlewem dla świń. Bardzo pragnął wrócić do domu... Obiecał wtedy Bogu, że Mu będzie służył z całego serca, jeśli okaże mu łaskę i będzie mógł zobaczyć swoich bliskich. Po powrocie do domu i rodziny dziadek (wtedy jeszcze bardzo młody) zaczął chodzić do kościoła i uczęszczać na godziny biblijne w polskiej szkole w Stonawie, które prowadził pastor Władysław Santarius. Tam się zaznajomili i zostali bardzo dobrymi przyjaciółmi i współpracownikami na całe życie.

Razem później brali udział w godzinach biblijnych w Stonawie, w Kocobędzu, w Ligotce Kameralnej, Dobracicach, Śmiłowicach, w Rzece, Gnojniku i na różnych innych miejscach aż po Piosek u Jabłonkowa. W swym miejscu pracy świadczył o Panu Jezusie Chrystusie swym współpracownikom. Jednym z nich był „brat“ Leopold Cyroń, który zdecydował się później też oddać swe życie Jezusowi i stał się tym samym wiernym współpracownikiem mego dziadka. Razem pracowali na winnicy Bożej.

W roku 1952 (2. 2.) ożenił się z Emilią z domu Konderla urodz. w Nydku. Miejscem ich pierwszego spotkania była Sarepta w Ligotce Kameralnej – tzw. zakład socjalny. Pierwszy raz się zobaczyli, kiedy brat Alojz z pastorem Santariusem prowadzili godziny biblijne, a babcia Emilia pracowała tam jako siostra zdrowotna.

Zapoznali się „w służbie“ i służąc przeżyli razem całe życie szczęśliwie, bo zawsze w miłości Bożej. Mieli dwoje dzieci: Helenkę i Janusia (mego tatę).

Dziadek był również członkiem kierownictwa ruchu misji i ewangelizacji w czasach totalitarnych. Dlatego, że pracował w ČSD, korzystał z darmowego podróżowania i często jeździł na misję na Słowację do Wažca, gdzie prowadzili szkolenie biblijne br. Rysula a Zušťák.

Pod koniec lat 70. przyszedł niespodziewanie pierwszy zawał serca. Lekarz powiedział babci, że nie ma już prawie „żadnej nadziei“. W tym okresie Pan Bóg dał jej Słowo pocieszenia: „Bo Ja, Pan, jestem Twoim Bogiem, który Cię ująłem za Twoją

prawicę i który mówię do Ciebie: Nie bój się, Ja Cię wspomogę!“ (Izajasz 41,13) I z tym Słowem babcia zwróciła się do lekarza.

Pan powołał dziadka z doczesności do wieczności dnia 21 kwietnia 1995 roku w wieku 73 lat. Ale babcia zaraz dodaje, że właśnie tych 16 lat mógł dziadek przeżyć tylko i wyłącznie z łaski Bożej. A kiedy umarł, babcie ogarnął nadzwyczajny pokój i mogła wyznać: „Pan dał, Pan wziął, niech będzie imię Pańskie błogosławione.“

Nasz dziadek, nie tylko, że był kochanym i kochającym dziadkiem, bardzo miłym człowiekiem, opiekującym się i życzliwym małżonkiem, ale należał również do bardzo gorliwych, wiernych świadków Pana Jezusa Chrystusa. Jego codziennym chlebem było Słowo Boże oraz modlitwa. Pamiętam jego żywy stosunek z Panem Bogiem. Dziadek jest dla mnie (i nie tylko dla mnie) prawdziwym wzorem chrześcijanina.

Powracając do owocu winogron, które zjadałam słuchając wspomnień babci... Winogrona przypominają mi zawsze owoc Ducha Świętego, opisany w 5 rozdziale listu ap. Pawła do Galacjan. Tak, w życiu dziadka, br. Alojza Pasza, był widoczny owoc Ducha Świętego. Nie brakowało w nim miłości, radości, dobroci, pokoju,,,

Dziadek był i pozostał na zawsze w moim sercu jako Mężczyzna z dużym „M“, bo jego prawdziwym wzorem stał się Jezus Chrystus.

Miriam Paszová

Pomoc sirotkům v Konžské demokratické republice

Cílem misijního projektu KS Srdce pro Afriku je přinášet materiální pomoc a světlo evangelia lidem v nejméně potřebných oblastech Afriky. Činnost projektu v rámci KS byla oficiálně zahájena koncem roku 2009, i když konkrétní pomoc potřebným v Africe byla rozvíjena již od roku 2007.

V rámci projektu Srdce pro Afriku jsme se ke konci roku 2010 zaměřili na pomoc sirotkům v Demokratické republice Kongo (DRK). V důsledku občanské války zde mnoho dětí osiřelo a žijí na ulicích bez jakékoliv naděje pro budoucnost. Díky aktivitě zdejších křesťanů, která je podporována americkou misí Hope Centers for Children in Africa (Střediska naděje pro děti v Africe) ve státě Minnesota, zde bylo vytvořeno tzv. Středisko naděje, které se stará o sirotky.

Toto středisko se nachází v severovýchodní části státu DRK v městě Bunia. Děti jsou umísťovány do bezpečných domovů v adoptivních rodinách. Mnoho domácností je vedeno vdovami, které jsou také výsledkem domácí války. Děti mají zajištěno vyučování ve škole (Akademie Baraka), kde kromě běžné výuky jsou také hodiny křesťanské výchovy. O prázdninách tu probíhá letní biblická škola, kde děti poznávají biblické příběhy.

Základní zdravotní péče je poskytována na ošetřovně. Výživu dětí zajišťuje vlastní farma, kde se pěstují

různé zemědělské plodiny a chová dobytek. Ve středisku pracuje i pas-tor, který se o adoptivní rodiny stará po duchovní stránce, poskytuje pas-týřskou péči.

V červenci tohoto roku jsme měli možnost se opětovně setkat s výkoným ředitelem organizace Střediska naděje – bratrem Glennem Morkem, který se účastnil také letošního XcamPu. Během semináře vyprávěl o vývoji služby, kterým Středisko naděje v Bunii procházelo.

Počty dětí, které byly do programu zapojeny, jsou stále na vzestupu: v roce 2008 to bylo 254 sirotků, v roce 2009 byl počet již dvojnásobný (500). V roce 2010 se činnost rozšířila na 600 dětí. Na přelomu srpna/září t.r. by do projektu mělo být zapojeno dalších 100 dětí, což je spojeno s dalšími vstupními náklady ve výši asi 5000 USD, které kryjí školní uniformu, základní zdravotní péči a základní oblečení.

Velkým problémem v Bunii je zdravotně nezávadná voda, protože státní vodovodní síť dodává vodu, která už svým hnědým zbarvením napovídá, že není pro zdraví bezpečná. Je proto zapotřebí, aby každá domácnost měla zařízení na filtraci vody. V rámci projektu při KS bylo věnováno 38.988,- Kč na filtrační zařízení. Tyto filtry na vodu jsou součástí vybavení, které bude v následujících týdnech dopraveno do Bunie obrovským kontejnerem o rozměrech 12×8×8 m. V něm budou také dopravena zemědělská zařízení, která umožní zefektivnit práci na farmě, zdravotnické pomůcky, školní pomůcky a mírně použitá obuv a oblečení.

V rámci večerního programu na

XcamPu v pondělí dne 18.7. 2011 proběhla sbírka, která byla určena na zapojení dalších dětí do adoptivního projektu. Při této sbírce bylo vybráno 25.846 Kč. Po doplnění této finanční částky dalšími penězi od jiných dárců bylo nyní do Afriky zasláno celkem 53.880 (3100 USD), což postačí na zapojení 60 dětí do projektu adopce.

Celkově se zatím Projekt Srdce pro Afriku podílel na pomoci Středisku naděje v Bunii částkou asi 124.000 Kč. Jsme rádi, že se můžeme takto účastnit díla, které jak věříme, nebude pouze přinášet praktickou pomoc lidem v tomto životě, ale pomůže také mnohým poznat evangelium a Krista a tím poslouží k záchraně pro věčnost.

U této příležitosti chceme poděkovat všem, kteří na projekt přispěli.

Lydie a Štěpán Rucki

Proč BŠP ?

*Proč se zúčastňovat Biblického
školení pracovníků ?*

Když cestuji po republice i mimo ni, je mi tak trochu líto jedné věci: Nemáme u nás v evangelických sborech tak krásné a okázale honosné bohoslužebné prostory jako jiní. Když navštívím chrám svaté Barbory v Kutné Hoře, anebo když projdu tzv. broumovskou skupinu barokních kostelů, jsem zasažen krásou architektury a výzdoby těchto sakrálních míst.

Světová i česká reformace se sou-

středila na něco jiného (Už proto, že pro budování krásných kostelů neměla prostředky ani klid. Prioritou bylo leckdy holé přežití sborů.) Bylo to vzdělání. Možná ne až tak okázalé budovy, ale kvalitně biblicky vzdělání křesťané.

Dr. Martin Luther učinil odpovědnými (v knize Křesťanské šlechtě národa německého o zlepšení stavu křesťanstva z roku 1520) za duchovní stav křesťanstva „laiky“ tj. tehdejší světskou moc. Při selhání „náboženských profesionálů“ jeho doby to měla být šlechta a v městech rady města, kteří se měli postarat o zlepšení duchovní situace obyvatelstva. A vskutku nepřekonaný svou jednoduchostí a stručností Malý katechismus byl odpovědí na potřeby vzdělávání věřících. A pokud jde o českou reformaci: Geniální dílo Jana Amose Komenského vyrostlo také z protestantské tradice.

Trocha bližší historie:

Pastor Vladislav Santarius si byl vědom významu biblického vzdělávání všech členů církve. Přes nepřejícnost (všech) státních a (některých) církevních představitelů a orgánů vedl tajné semináře pro služebníky v církvi. Zkratka „BŠP“ byla krycím manévrem: Připomínala foneticky jinou zkratku „BSP – Brigáda socialistické práce“ a tímto byli lektoři a posluchači těchto kursů vystaveni menšímu nebezpečí.

Něco málo z nedávné minulosti BŠP:

V semestru 2010/2011 byly tématy našich měsíčních setkání jednak praktické výzvy, se kterými se pracovníci ve sborech musí vypořádávat, a jednak to byly naše kořeny,

studium symbolických knih luterské reformace.

A biblické školení chce v období od října 2011 do března 2012 na tyto věci navazovat.

Chce nabídnout v bloku biblistiky důkladné studium knihy Izajáše a listu Galatským. Tento cyklus přednášek přinese pohled na tyto knihy Bible způsobem, který je na běžných bohoslužbách anebo i na biblických hodinách neuskutečnitelný.

Dalším blokem bude důkladný rozbor Apoštolského vyznání víry. Celý tento cyklus přednášek je směřován apologeticky (apologetika – zde obrana křesťanství). Budeme se snažit odpovídat na otázky dnešní doby. A začneme věčnou otázkou teodiceje: Proč dobrý, všemohoucí a vševedoucí Bůh dovolí zlo ve světě? Čili otázka, se kterou jsme poměrně často konfrontováni. A to nejen v rozhovorech s nevěřícími. Prostě celý tento blok je určen pro lidi, kteří nemají svoje křesťanství nastaveno „na autopilota“, ale kladou si i otázky.

A pokud se neobjeví jiná zásadní a neodkladná témata, tři přednášky jsou vyhrazeny pro pohled na českou reformaci.

Lze, stejně jako v minulých ročnících, absolvovat jednotlivé přednášky bez jakéhokoliv závazku. Ale změnou oproti původní koncepci BŠP je možnost zúčastnit se tohoto projektu jako student se závěrečným testem a následným certifikátem po zdárném ukončení „semestru“.

Heslem biblického školení pracovníků je vyznání:

Celoživotním biblickým vzděláváním toužíme naplňovat reformační odkaz o všeobecném kněžství všech

věřících v Ježíše Krista. Usilujeme o duchovní i praktickou přípravu následovníků Ježíše Krista ke kvalitní službě v církvi i mimo ni.

Zbyšek Kaleta

Aktuality ze světa

USA. Desátý ročník soutěže American Idol vyhrál 17letý zpěvák Scotty McCreery, který je praktikujícím baptistou a během soutěže svou víru veřejně sdílel.

Izrael. V červnu byly zveřejněny výsledky vědeckého výzkumu starověkého osuária (schránky na kosti), které bylo objeveno před třemi lety. Schránka nese nápis, podle něhož náležela jistě Miriam, vnučce velekněze Kaifáše, známého z evangelií. Vědecká studie potvrzuje pravost osuária.

Papua – Nová Guinea. Luterská církev na Papui – Nové Guineji oslavila 125. výročí příjezdu prvního evangelického misionáře Johanna Flierala (†1947) z Německa v roce 1886. Dnes čítá tamní luterská církev asi 900 000 členů.

Velká Británie. Dne 27. července 2011 zemřel ve věku 90 let teolog John R. W. Stott. Patřil k nejvýznamnějším evangelikálním teologům 20. století, pro jeho vliv se mu někdy přezdívalo „evangelikální papež“. V letech 1945-1975 působil v anglikánské farnosti při kostele Všech svatých v Londýně. Věnoval se též misijní práci na univerzitách. Je spoluautorem významných teologických dokumentů (např. Lausann-

ského závazku z r. 1974). Napsal přes 40 knih a stovky časopiseckých článků, některé jeho spisy byly přeloženy i do češtiny (např. již roku 1968 vyšel překlad jeho výkladu epištoly Galatským pod názvem Jediná cesta). Zůstal svobodný a věnoval se cele službě Bohu a církvi. Roku 2005 mu královna Alžběta II. udělila Řád britského impéria.

Oceánie. Tichomořská konference církví (PCC), největší ekumenická organizace v pacifické oblasti, oslavila v r. 2011 padesát let své existence. PCC sdružuje 34 církví, její ústředí se nachází ve městě Suva na Fidži.

Fidži. Vojenský režim omezuje svobody metodistické církve, jejíž představitelé kritizují vládu od převratu v roce 2006. V tomto roce režim zakázal konání výroční konference církve.

USA. V srpnu byl zvolen biskupem Severoamerické luterské církve (NALC) 59letý pastor John F. Bradosky. NALC vznikla odtržením od Evangelické luterské církve v Americe (ELCA) na protest proti nebiblickému učení a praxi, zejména v oblasti homosexuálních vztahů. Slavnostní instalace biskupa Bradoského se zúčastnilo několik emeritních biskupů ELCA. NALC v současnosti sdružuje ve více než 250 sborech přes 100 000 členů. (ELCA opustilo od roku 2009 přes 600 sborů a množství jednotlivců.)

Slovensko. Ve slovenské evangelické církvi roste napětí mezi vedením církve a probuzeneckými kruhy. Napětí se zvýšilo po několika zavádějících a lživých člancích předsedy Věroučného výboru Jána Meňkyho v časopise Evanjelický posol spod Tatier. Vedení církve zdůrazňuje lpění

na tradici, útočí proti spolupráci s evangelikály, straší „charismatickými vlivy“ v církvi. Pastor Daniel Mišina na svém blogu k situaci v ECAV uvedl: „*Nepamätám si taký rozvrat, ako v súčasnosti, keď vedúci cirkvi hrubo a hlúpo osočujú tých, ktorí úprimne pracujú, namiesto toho, aby ich podporovali, povzbudzovali a dávali ako príklad pre tých, ktorí možno stratili silu, chuť a motiváciu. Ako povedal Chesterton: To nie je v tom, že nevidia riešenie. Ide o to, že nevidia problém.*“

Španělsko. – Svět. Více než milion mladých katolíků se v srpnu sjelo do Madridu na 26. světové dny mládeže.

Dánsko. Do funkce luterského faráře pro imigranty byl ustanoven 41letý Massoud Fourouzandeh, původem z Íránu. Tento bývalý muslim po svém obrácení pokřtil již více než 500 osob, většinou bývalých muslimů.

Polsko. V říjnu se má ve Varšavě uskutečnit konference pod názvem Kreacionizm w edukacji chrześcijańskiej – walka o wolność umysłu!

Daniel Spratek

Literární hlídka

V červenci 2011 vyšel v řadě teologických monografií Princetonské univerzity sborník *The Pietist Impulse in Christianity*. Sborník přináší 25 příspěvků, které mapují vliv pietismu na teologii a kulturu západní společnosti a opravují některé zažitě stereotypy. Slezskému pietismu je věnován příspěvek Erica J. Swens-

sona Kinderbeten: *A Tale of Hope and Prayer*, který se v něm zabývá hnutím modlících se dětí na počátku 18. století.

Polské nakladatelství „W drodze“ vydalo překlad knihy Williama Kirka Killpatricka *Psychologiczne uwiedzenie*. Autor kritizuje víru v současnou psychologii, která se stala jakousi náhražkou náboženské víry – ovšem náhražkou nefunkční.

Aktuality z KS

Vydavatelská činnost. Byl vydán dotisk mládežnických zpěvníků *Stany I* a *Stany II* a knihy *Poznáváme biblické pravdy*. Na podzim vyjde DVD s filmem o Ježíšově kostele.

Pozemky. Ústřední vedení KS se usneslo dokoupit ke stávajícím pozemkům kolem Karmelu prostor louky, užívané jako parkoviště. Ze SRN byl na tento účel získán dar ve výši 151 767,- Kč. Celková cena bude činit asi 800 000 Kč.

M.I.S.E. Dne 6. srpna 2011 bylo Ministerstvem kultury zaevidováno Evangelizační centrum M.I.S.E. jako samostatný právní subjekt. V čele M.I.S.E. stojí Daniel Chlebek jako prozatímní ředitel. V nejbližší době bude ustaveno prozatímní představenstvo.

Mediální koncepce. Ústřední vedení se 5. 9. 2011 setkalo s pastorem Romanem Raszkou, aby společně projednali možnosti společného postupu v oblasti audiovizuální tvorby, navazující na dosavadní činnost Projektů Izrael.

Opowieść o Tonym Rossim

Kochane dzieci,

skończyły się wakacje i rozpoczął się kolejny rok szkolny. Chcę Wam życzyć dużo radości z poznawania nowych, ciekawych rzeczy w szkole. Bądźcie przede wszystkim pilnymi uczniami w Bożej szkole i wypełnijcie plan, jaki ma z Wami Pan Jezus, podobnie jak Tony.

Sześćcioletni Tony leżał jeszcze w łóżku, kiedy pokój zaczął się kołysać. Wyskoczył z łóżka i razem ze swoją rodziną zbiegł na dół. Wszyscy krzyczeli - terramoto -, co znaczyło po włosku – trzęsienie ziemi! Wkrótce nie słyszeli swoich głosów, bo zagłuszały je odgłosy walących się budynków. Kiedy trzęsienie ustało, okazało się, że rodzina Rossich nie miała dokąd pójść. Czekali na pomoc i na wiadomości o najstarszym bracie Tony’ego. Riccarda nie było w domu w czasie trzęsienia ziemi, ponieważ opiekował się chorym członkiem rodziny. Niestety zginął pod gruzami razem z 80 000 ludzi.

Po trzech dniach od trzęsienia ziemi statek ratunkowy dotarł do Sycylii. Rodzina przeniosła się z miasta Messyna do Syrakuz, które nie zostało zniszczone. Zamieszkali w baraku razem z innymi rodzinami pozbawionymi dachu nad głową. Tony miał czterech braci, kochanych rodziców i babcię. Często myślał o swom bracie: „Riccardo był dobry i prawdopodobnie jest teraz w niebie. Jeśli ja bym umarł, to na pewno nie poszedłbym do nieba, bo jestem złym chłopcem”.

W szkole Tony szybko nauczył się czytać, pisać, a zadania z matematyki rozwiązywał szybciej niż jego koledzy. Bardziej pociągało go to, co się działo za oknami szkoły i dlatego zaczął opuszczać szkołę.

Pewnego poranka zamiast iść do szkoły, postanowił zrobić sobie z kolegą Giovannim wycieczkę na drugą stronę Sycylii. Miał od tatusia dziesięć centów, ale jednak potrzebowali więcej pieniędzy. Tony potajemnie złapał kilka złotych rybek, które hodował jego kuzyn i sprzedał je. Wieczorem zakradli się do kuchni sąsiada i zwinęli trochę jedzenia na drogę.

Wraz z pierwszymi promieniami słońca wyszli ze swojej kryjówki, ale nagle dobiegło ich wołanie: - Tony, Tony, o, tam jest! Ale Tony pobiegł jak wiatr. Biegł bardzo szybko, ale nie był w stanie uciec starszym od niego braciom.

(ciąg dalszy w następnym numerze)

Urszula Szymeczek

Časopis „Idea” je určen pro vnitřní potřebu
Křesťanského Společenství-Společenosti Křesťanské při SCEAV.

Redakce časopisu: Vedoucí redaktor: Štěpán Ruckí.

Redakční rada: Milan Pecka, Jan Ruckí, Urszula Szymeczek,
Daniel Spratek, Michal Klus, Zbyšek Kaleta, Lukáš Borski.

Kontaktní adresa: Idea c/o MUDr. Štěpán Ruckí,CSc.,

Oldřichovice 544, 739 61 Třinec 1, tel.: 558 348 011,

email: stepan.rucki@seznam.cz.

viz také webová stránka: <http://www.ks-sch.cz/idea>